

V jednom z nedalekých keřů se choulilo něco chlupatého, co se také raději ani nehnu.

„Čimísku, tady je!“ ozvalo se náhle z jednoho stromu na okraji paseky.

„Už tam běžím, Zorko!“ ozvalo se zase na jiném konci paseky a na větvi jednoho ze stromů se objevil Čimísek. Malého vousatého skřítka si ale drak vůbec nevšiml. Měl dost práce s vysoušením všeho kolem sebe.

Skřítek se díval na paseku s vykulenou žabkou a odcházejícím drakem a začal z kapsy pomalu vyndávat pírko ptáka Ohniváka, kterým mohl draka opět znehybnět. Namířil s ním na draka a chtěl začít odříkávat kouzelnou formuli.

Drak ale najednou zavěřil a ve vzduchu ucítil vodu z velkého jezírka na nedaleké zahrádce u severního okraje háje. Voda ho lákala jako světlo láká mýru.

Plný nadšení se k němu okamžitě rozeběhl.

Soustředěný Čimísek sebou leknutím cukl a pírko mu málem vypadlo z ruky. Vůbec ho nestihl použít a drak už běžel pryč.

Ale pozor! Cesta k jezírku, kterou si to drak pelášil, vedla přímo kolem lípy, která se ráno proměnila v kouzelnou bránu. Čimísek si uvědomil, že musí nejen zastavit draka, ale navíc musí ochránit i tuto lípu.

„Čimísku, otoč svou čepičkou, zvětš se a zastav draka!“ vykřikla Zorka.

Věděla, co říká. Když by totiž Čimísek otočil na hlavě svou čepičkou doprava, mohl by se celý zvětšit. Když by otočil doleva, zase by se zmenšoval.

„To nepomůže. I když bych se zvětšil a snažil se ho zastavit, ve chvíli, co by se mě dotkl, mohl by mě celého vysušit.“

„Pomůže pouze tohle pírko,“ rychle vysvětlil a pírskem ukázal na běžícího draka. Hned začal odříkávat kouzelnou formuli: „Abraka dabra ...“

